Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 9. Warszawa, dnia 31 maja 1933 r. Rok XVI.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.
Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 27 maja Nr. 38 Rok 1933

Poz. 306. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 kwietnia 1933 r. o uldze celnej na skóry giemzowe.

Poz. 307. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 6 maja 1933 r. o uldze celnej na stynki.

Poz 308. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 maja 1933 r. w sprawie postępowania przy powstawaniu państwowych zakładów elektrycznych, mających się trudnić zawodowym zbytem energji elektrycznej.

Poz 309. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 maja 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Opieki Społecznej, w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1929 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Poz. 310. Obwieszczenie Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 6 marca 1933 r. w sprawie sprostowania błędów w rozporządzeniu Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

Na podstawie art. 6 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18), w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. w sprawie zmiany powyższego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), prostuje się następujące błędy w rozporządzeniu Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 55):

1) w § 4 p. f) zamiast „jednotonnowy" powinno być „jednotonowy";

2) w § 10 p. d) zamiast „(§ 83);", powinno być „(§ 85);";

3) w § 24 ust. 2, na końcu zdania, zamiast „znaczną zmianę ciężaru środka ciężkości", powinno być „znaczną zmianę ciężaru własnego pojazdu lub też przesunięcie jego środka ciężkości";

4) w § 43 ust. 3, w wierszu 3, zamiast „sygnałów", powinno być „sygnałowych";

5) w § 65 ust. 3 p. b), na końcu zdania, zamiast „przez Ministra Spraw Wewnętrznych, powinno być „przez Ministra Opieki Społecznej";

6) w § 68 ust. 3, w wierszu 6, oraz w § 70 w wierszu 3 i 4 skreśleniu ulega „(§ 58 ust. 3 pkt. c)".

---

z 30 maja Nr. 39 Rok 1933

Poz. 311. Ustawa z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych.

Art. 1. (1) Grobami wojennemi w rozumieniu ustawy niniejszej są:

a) groby poległych w walkach o niepodległość i zjednoczenie Państwa Polskiego,

b) groby osób wojskowych, poległych lub zmarłych z powodu działań wojennych, bez względu na narodowość,

c) groby sióstr miłosierdzia i wszystkich osób, które, wykonywając zlecone im czynności przy jakiejkolwiek formacji wojskowej, poległy lub zmarły z powodu działań wojennych,

d) groby jeńców wojennych i osób internowanych,

e) groby uchodźców z 1915 roku.

(2) Groby rodzinne, chociażby w nich były umieszczone zwłoki osób, wymienionych w ust. 1, nie są grobami wojennemi.

(3) Cmentarzami wojennemi w rozumieniu ustawy niniejszej są cmentarze, przeznaczone do chowania zwłok osób, wymienionych w ust. 1.

(4) Groby wojenne zasadniczo powinny być zgrupowane na cmentarzach wojennych.

Art. 2. Groby wojenne bez względu na narodowość i wyznanie osób, w nich pochowanych, oraz formacje do których osoby te należały, mają być pielęgnowane i otaczane należnym tym miejscom szacunkiem i powagą.

Art. 3. (1) Grunty, zajęte przez groby i cmentarze wojenne, jako też grunty, potrzebne do założenia takich cmentarzy i grobów,—z wyjątkiem gruntów cmentarzy wyznaniowych i gminnych — nabywa na własność Skarb Państwa w drodze umowy, bądź też, gdy umowa nie przyjdzie do skutku, na zasadach, określonych w obowiązujących przepisach o wywłaszczeniu nieruchomości na potrzeby urządzeń użyteczności publicznej, a w województwach krakowskiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem, oraz w cieszyńskiej części województwa śląskiego z zastosowaniem ustawy z dnia 18 lutego 1878 r. (Dz. U. P. austr. Nr. 30).

(2) Termin, od którego postanowienie ust. 1 będzie stosowane do gruntów, zajętych w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej przez groby

i cmentarze wojenne, określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(3) Postanowienie ust. 1 nie ma zastosowania do gruntów, które przed terminem, określonym na podstawie ust. 2, zostaną zwolnione przez przeniesienie grobów bądź cmentarzy na inne miejsce.

Art. 4. (1) Władzy przysługuje prawo zarządzania ekshumacji zwłok z grobu wojennego i przeniesienia ich do innego grobu.

(2) Władza wskutek umotywowanej prośby rodziny lub otoczenia osoby, pochowanej w grobie wojennym, bądź prośby instytucji społecznej może zezwolić na ekshumację zwłok z grobu wojennego, przeniesienie ich na inne miejsce w kraju lub poza granicami Państwa i na sprowadzenie zwłok z obcego państwa celem pochowania w kraju w grobie wojennym.

Art. 5. Przeprowadzenie robót ziemnych, wznoszenie pomników i innych urządzeń na cmentarzach i grobach wojennych wymaga zezwolenia władzy. Zezwolenia władzy wymaga również dokonywanie zdjęć fotograficznych i planów sytuacyjnych cmentarzy wojennych, oraz tych grobów wojennych, które są położone poza obszarem cmentarzy wyznaniowych i gminnych.

Art. 6. (1) Groby i cmentarze wojenne pozostają pod opieką Państwa; zwierzchni nadzór nad niemi sprawuje Minister Spraw Wewnętrznych z zachowaniem uprawnień, przysługujących związkom religijnym i innym wyznaniowym osobom prawnym, jako też zarządom gmin i instytucjom wojskowym w myśl art. 6 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 359).

(2) Koszty utrzymania grobów i cmentarzy wojennych ponosi Skarb Państwa.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej może poruczyć gminie obowiązek utrzymania grobów i cmentarzy wojennych z jednoczesnem przekazaniem odpowiednich funduszów, o ile gmina nie przyjmie obowiązku tego bezpłatnie.

(4) Minister Spraw Wewnętrznych może poruczyć zrzeszeniom i instytucjom społecznym za ich zgodą obowiązek utrzymywania grobów i cmentarzy wojennych.

Art. 7. Bezpośredni dozór nad stanem grobów i cmentarzy wojennych sprawują gminy, jeżeli czynności dozoru nie poruczono zrzeszeniom i organizacjom społecznym w myśl art. 6 ust. 4.

Art. 8. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i z Ministrem Opieki Społecznej wyda w drodze rozporządzenia przepisy, określające obowiązki władz i urzędów tak państwowych, jak samorządowych w zakresie utrzymywania i wykonywania opieki i nadzoru nad grobami i cmentarzami wojennemi, jako też właściwość władz w sprawach, przewidzianych w art. 4 i 5.

Art. 9. Kto naruszy postanowienia art. 4 ust. 2 i art. 5 oraz kto zachowuje się na cmentarzu lub grobie wojennym w sposób nie licujący z powagą miejsca, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa, podlegającego karze surowszej, ulega w drodze administracyjnej karze aresztu do 6 tygodni i grzywny do 500 zł. lub jednej z tych kar.

Art. 10. Przepisy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu, (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 359) stosuje się odpowiednio do grobów i cmentarzy wojennych, jeżeli nie są sprzeczne z postanowieniami ustawy niniejszej.

Art. 11. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Opieki Społecznej, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym terenie Rzeczypospolitej z tem, że na obszarze województwa śląskiego zamiast przepisów, powołanych w art. 6 ust. 1 i art. 10, stosuje się odpowiednie przepisy, obowiązujące na tym obszarze.

Poz. 312 Ustawa z dnia 29 marca 1933 r. o sprzedaży, zamianie, odstąpieniu i obciążeniu niektórych nieruchomości państwowych.

Poz. 313. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 maja 1933 r. o przekazaniu Magistratowi m. st. Warszawy funkcyj Komisarza Rządu m. st. Warszawy w zakresie kontroli służby domowej w m. st. Warszawie.

Na podstawie art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), zarządza się co następuje:

§ 1. Funkcje Komisarza Rządu m. st. Warszawy w zakresie kontroli służby domowej na obszarze m. st. Warszawy, określone w rozporządzeniu Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 24 maja (5 czerwca) 1857 r. (Dziennik Praw Nr. 153, t. 50) przekazuje się do odwołania Magistratowi m. st. Warszawy.

§ 2. Szczegółowe przepisy, dotyczące załatwiania spraw, określonych w § 1, a także sposób, przyjmowania i kwalifikacje funkcjonarjuszów, którzy będą powołani do załatwiania tych spraw ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wew-

nętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Poz. 314. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 maja 1933 r. w sprawie wykonania konwersji wierzytelności długoterminowych, zabezpieczających listy zastawne i obligacje, oraz konwersji tych listów zastawnych i obligacyj.

Poz. 315. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 maja 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze cieszyńskiej części województwa śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów prawnych, dotyczących ubezpieczenia w bractwach górniczych.

Poz. 316. Oświadczenie rządowe z dnia 5 maja 1933 r. w sprawie zmiany regulaminu procesowego Górnośląskiego Trybunału Rozjemczego, przewidzianego w polsko-niemieckiej Konwencji Górnośląskiej, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 22 maja Nr. 117 Rok 1933

Poz. 155. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 156. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 23 maja Nr. 118 Rok 1933

Poz. 157. Umowa zawarta w dniu 23 lutego 1933 r. w Inspektoracie Pracy VII Okręgu w Krakowie, a ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1933/34 na obszarze województwa krakowskiego i powiatów: Brzozów, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Nisko, Przeworsk, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg i Jarosław, województwa lwowskiego.

z 24 maja Nr. 119 Rok 1933

z 26 maja Nr. 120 Rok 1933

z 27 maja Nr. 121 Rok 1933

z 29 maja Nr. 122 Rok 1933

z 30 maja Nr. 123 Rok 1933

Poz. 158. Postanowienie Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1933 r. w sprawie udzielenia instytucjom kredytu długoterminowego zezwoleń na dokonywanie konwersji zaległości od pożyczek.

z 31 maja Nr. 124 Rok 1933

Poz. 159. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 maja 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 160. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 maja 1933 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Kieleckiej Izby Rolniczej.

Poz. 161. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 maja 1933 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Lubelskiej Izby Rolniczej.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

126.

Okólnik Nr. 51 a

z dnia 22 maja 1933 r.

(SS. 16/2/1) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej.

Do

P. P. Wojewodów na obszarze województw centralnych i wschodnich.

Według nowych zasad, zawartych w art. 53 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego, która została ogłoszona w Dzienniku Ustaw R. P. z dn. 13 maja r. b. Nr. 35, poz. 294 stałe uposażenie z funduszów gminy wiejskiej i miejskiej przysługiwać będzie tylko przełożonemu gminy (wójtowi, burmistrzowi i prezydentowi miasta). Zastępca przełożonego gminy będzie miał prawo do takiego uposażenia jedynie wówczas, gdy zajmować będzie stanowisko zawodowego członka zarządu gminy t. j. zawodowego wiceburmistrza i wiceprezydenta miasta. Ponieważ instytucja zawodowych, wybieranych na podwójną kadencję członków zarządu nie będzie

wprowadzona w życie przed generalnem odnowieniem składu obecnych rad miejskich i gminnych na podstawie nowych ordynacyj wyborczych, przeto z powyższego wynika, że poza przełożonym gminy żaden z dotychczasowych członków zarządu gminy z chwilą wejścia w życie nowej ustawy samorządowej nie będzie miał prawa do pobierania uposażenia z funduszów gminy, może natomiast otrzymywać diety za udział w posiedzeniach kolegjum zarządu bądź też uzyskać jednorazowe lub stałe odszkodowanie z tytułu wykonywanej pracy w zależności od rodzaju pracy dla zarządu gminy oraz poświęconej jej ilości czasu.

Zasady, dotyczące diet i odszkodowania, musi ustalić rada gminna i miejska w myśl. art. 43 ust. 1 lit. e), których uchwała podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą zgodnie z art. 65 nowej ustawy.—Diety za udział w posiedzeniach zarządu gminy stosowane będą w praktyce częściej w stosunku do ławników, gdyż praca ich ogranicza się w zasadzie do udziału w posiedzeniach zarządu. Natomiast stałe odszkodowanie indywidualne będzie bardziej uzasadnione w stosunku do zastępcy(ów) przełożonego gminy, jeżeli z tytułu jego obowiązków służbowych wypada mu częściej zastępować przełożonego gminy, bądź nawet stale lub często działać w charakterze jego pomocnika (art. 52 ust. 2 i 3).

Odszkodowanie stałe, określone w pewnej kwocie w stosunku rocznym i płacone ratami (kwartalnie, miesięcznie), wyklucza prawo do pobierania diet za udział w posiedzeniach zarządu. Natomiast przyznanie diet nie pozbawia możności przyznania członkowi zarządu jednorazowego odszkodowania za wykonanie określonych czynności poza posiedzeniem zarządu. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z naciskiem podkreśla, że zarówno diety, jak odszkodowanie stałe czy jednorazowe może być przyznane tylko niezawodowym członkom zarządu (gminnego i miejskiego) jedynie pod warunkiem, że osoby te wskutek udziału w pracach zarządu ponoszą znaczny uszczerbek w swoim zawodzie, jak na to wyraźnie wskazuje art. 53 ust. (3) nowej ustawy. Przełożony gminy, pobierając stałe uposażenie, nie ma prawa do pobierania diet i jakiegokolwiek odszkodowania. Poza tem przyznanie diet względnie odszkodowania nie jest obowiązkiem gminy i zależne być musi od jej środków finansowych, przeznaczonych na ten cel w budżecie.

Powyższe zasady nowej ustawy samorządowej stanowić będą poważną zmianę w dotychczasowym stanie prawnym w szczególności w miastach, gdzie dotychczas wiceburmistrzowie (wiceprezydenci) i ławnicy sprawowali najczęściej kierownictwo względnie nadzór nad poszczególnemi działami zarządu i pobierali za to stałe wynagrodzenie z kasy miejskiej albo odszkodowanie, zryczałtowane i zależne wprawdzie często od rodzaju pracy i ilości czasu, poświęconego gminie, bez potrzeby jednak wykazywania jakiegokolwiek uszczerbku w zarobkach w swoim zawodzie.

Zmianie więc ulegają postanowienia, zawarte w § 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), a ponadto na obszarze województw centralnych art. 42 dekretu Naczelnika Państwa z dn. 4 lutego 1919 r. o samorz. miejskim (Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 140) na obszarze zaś województw wschodnich art. 40 rozporz. Kom. Gen. Z. W. z dn. 14 sierpnia 1919 r. o ustawie miejskiej (Dz. U. Z. C. Z. W. Nr. 12, p. 99).

Nowoutworzony stan prawny obowiązywać będzie z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia ustawy samorządowej t. j. w przybliżeniu około połowy lipca r. b.

Zwracając na to uwagę, Ministerstwo prosi o wzięcie pod uwagę powyższych wyjaśnień przy zatwierdzaniu budżetów gmin wiejskich i miast.

Jeżeli budżet odnośnej gminy został już zatwierdzony, wynikające z powyższego stanu rzeczy zmiany muszą być przeprowadzone w drodze budżetu dodatkowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, że liberalniejsze stosowanie w okresie przejściowym przepisów nowej ustawy w wyjaśnionych powyżej sprawach może mieć wyjątkowo miejsce jedynie w stosunku do zastępców przełożonego gminy w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, gdy zajmowane w zarządzie miejskim stanowiska są głównem zajęciem tych osób, bowiem stanowiska takie będą w niedługim już czasie z mocy ustawy zaliczone do stanowisk zawodowych, oraz w stosunku do wiceburmistrzów i ławników w tych pojedyńczych przypadkach, gdy odsunięcie jednych lub drugich od dotychczasowych stałych zajęć w magistracie pociągnąćby musiało za sobą bezwzględną konieczność powiększenia personelu biura zarządu miejskiego i podniosłoby koszta administracji miejskiej. W każdym jednak razie w powyższych wyjątkowych przypadkach może być mowa ze stanowiska formalnego tylko o odszkodowaniu, nie zaś stałem wynagrodzeniu, a wysokość odszkodowania musi być traktowana indywidualnie, zależnie od ustawowych warunków.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza w końcu, że dotychczasowe uchwały rad miejskich w sprawie wynagrodzeń członków zarządów, sprzeczne z wyżej oświetlonemi w tym względzie zasadami ustawy samorządowej, będą nieważne z dniem wejścia w życie tej ustawy. Stąd więc interesowani członkowie zarządów w powyższym terminie utracą z mocy ustawy prawo do stałego wynagrodzenia ze strony gminy. Ponieważ stosunek powyższych osób do gminy w zakresie uposażenia nie jest oparty na umowie o pracę i nie stosuje się do nich postanowień rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz.

323), przeto osoby te nie mają w szczególności praw do jakiegokolwiek odszkodowania ze strony gminy wskutek zmiany ich wynagrodzeń.

Okólnik Nr. 51 b.

z dnia 22 maja 1933 r.

(SS. 16/2/1) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej.

Do

P. P. Wojewodów na obszarze województw południowych.

W związku z wejściem w życie w niedługim już czasie ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego, która została ogłoszona w Dzienniku Ustaw R. P. z dn. 13 maja r. b. Nr. 35, poz. 294, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę Panów Wojewodów na niektóre zagadnienia, wymagające wydania uprzednich zarządzeń, a mianowicie:

1. Wynagrodzenie członków zarządów miejskich.

Według nowych zasad, zawartych w cyt. wyżej ustawie samorządowej, stałe uposażenie z funduszów gminy przysługiwać będzie z dniem wejścia w życie nowej ustawy tylko przełożonemu gminy (burmistrzowi i prezydentowi miasta). Zastępca przełożonego gminy będzie miał prawo do takiego uposażenia jedynie wówczas, gdy zajmować będzie stanowisko zawodowego członka zarządu gminy t. j. zawodowego wiceburmistrza i wiceprezydenta miasta. Ponieważ instytucja zawodowych, wybieranych na podwójną kadencję członków zarządu nie będzie wprowadzona w życie przed generalnem odnowieniem składu obecnych rad miejskich na podstawie nowych ordynacyj wyborczych, przeto z powyższego wynika, że poza przełożonym gminy żaden z dotychczasowych członków zarządu gminy z chwilą wejścia w życie nowej ustawy samorządowej nie będzie miał prawa do pobierania uposażenia z funduszów gminy, może natomiast otrzymywać diety za udział w posiedzeniach kolegjum zarządu bądź też uzyskać jednorazowe odszkodowanie z tytułu wykonywanej pracy w zależności od rodzaju pracy dla zarządu gminy oraz poświęconej jej ilości czasu.

Zasady, dotyczące diet i odszkodowania, musi ustalić rada miejska w myśl art. 43 ust. 1 lit. e), której uchwała podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą zgodnie z art. 65 nowej ustawy. Diety za udział w posiedzeniach zarządu gminy stosowane będą w praktyce częściej w stosunku do ławników, gdyż praca ich ogranicza się w zasadzie do udziału w posiedzeniach zarządu. Natomiast stałe odszkodowanie indywidualne będzie bardziej uzasadnione w stosunku do zastępcy(ów) przełożonego gminy, jeżeli z tytułu jego obowiązków służbowych wypada mu częściej zastępować przełożonego gminy, bądź nawet stale lub często działać w charakterze jego pomocnika (art. 52 ust. 2 i 3).

Odszkodowanie stałe, określone w pewnej kwocie w stosunku rocznym i płacone ratami (kwartalnie, miesięcznie), wyklucza prawo do pobierania diet za udział w posiedzeniach zarządu. Natomiast przyznanie diet nie pozbawia możności przyznania członkowi zarządu jednorazowego odszkodowania za wykonanie określonych czynności poza posiedzeniem zarządu. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z naciskiem podkreśla, że zarówno diety, jak odszkodowanie stałe czy jednorazowe może być przyznane tylko niezawodowym członkom zarządu (gminnego i miejskiego) jedynie pod warunkiem, że osoby te wskutek udziału w pracach zarządu ponoszą znaczny uszczerbek w swoim zawodzie, jak na to wyraźnie wskazuje art. 53 ust. (3) nowej ustawy. Przełożony gminy, pobierając stałe uposażenie, nie ma prawa do pobierania diet i jakiegokolwiek odszkodowania. Poza tem przyznanie diet względnie odszkodowania nie jest obowiązkiem gminy i zależne być musi od jej środków finansowych, przeznaczonych na ten cel w budżecie.

Powyższe zasady nowej ustawy samorządowej stanowić będą poważną zmianę w dotychczasowym stanie prawnym, w szczególności w miastach, gdzie w myśl § 15 ustawy z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. u. kr. Nr. 24) poza burmistrzem uposażenie przysługuje dotychczas zastępcy i jednemu z asesorów. Zmianie również ulegają postanowienia, zawarte w § 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073).

Nowe zasady dotyczące wynagrodzenia, diet i odszkodowania członków zarządów, nie stosują się natomiast zupełnie do gmin wiejskich, podlegających ustawie z dnia 12.VIII 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 19), bowiem do czasu przeprowadzenia reformy gminnej w myśl art. 103 ustawy samorządowej moc postanowień art. 52 i 53 tej ustawy jest w stosunku do tych gmin zawieszona i obowiązywać ma nadal § 24 cyt. ustawy gminnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o uwzględnienie powyższych wyjaśnień przy zatwierdzaniu budżetów gmin miejskich i wydanie potrzebnych zarządzeń podległym władzom nadzorczym.

Jeżeli budżet odnośnej gminy został już zatwierdzony, wynikające z powyższego stanu rzeczy zmiany muszą być przeprowadzone w drodze budżetu dodatkowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, że liberalniejsze stosowanie w okresie przejściowym przepisów nowej ustawy w wyjaśnionych powyżej sprawach może mieć wyjątkowo miejsce jedynie w stosunku do zastępców przełożonego gminy w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, gdy zajmowane w zarządzie miejskim

stanowiska są głównem zajęciem tych osób, bowiem stanowiska takie będą w niedługim już czasie z mocy ustawy zaliczone do stanowisk zawodowych, oraz w stosunku do wiceburmistrzów i ławników w tych pojedyńczych przypadkach, gdy odsunięcie jednych lub drugich od dotychczasowych stałych zajęć w magistracie pociągnąćby musiało za sobą bezwzględną konieczność powiększenia personelu biura zarządu miejskiego podniosłoby koszta administracji miejskiej. W każdym jednak razie w powyższych wyjątkowych przypadkach może być mowa ze stanowiska formalnego tylko o odszkodowaniu, nie zaś stałem wynagrodzeniu i wysokość odszkodowania musi być traktowana indywidualnie, zależnie od ustawowych warunków.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że dotychczasowe uchwały rad miejskich w sprawie wynagrodzeń członków zarządów, sprzeczne z wyżej oświetlonemi w tym względzie zasadami ustawy samorządowej, będą nieważne z dniem wejścia w życie tej ustawy. Stąd więc interesowani członkowie zarządów w powyższym terminie utracą z mocy ustawy prawo do stałego wynagrodzenia ze strony gminy. Ponieważ stosunek powyższych osób do gminy w zakresie uposażenia nie jest oparty na umowie o pracę i nie stosuje się do nich postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16.III 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323), przeto osoby te nie mają w szczególności praw do jakiegokolwiek odszkodowania ze strony gminy wskutek zmiany ich wynagrodzeń.

2. Nadzór nad miastami ponad 25.000 mieszkańców.

Art. 85 ustawy samorządowej rozciąga na obszar województw południowych moc obowiązującą dekretu Naczelnika Państwa z dnia 4 lutego 1919 r. o tymcz. ordyn. pow. dla obszarów b. zab. ros. (Dr. P. P. P. Nr. 13, poz. 141). Zgodnie z art. 3 dekretu miasta, liczące ponad 25.000 mieszkańców, z dniem wejścia w życie nowej ustawy będą wydzielone z powiatowych związków samorządowych i stanowić będą odrębne samorządowe powiaty miejskie. Miastami takiemi na podstawie ostatniego powszechnego spisu ludności (art. 128 u. s.) są na obszarze województwa krakowskiego oprócz Krakowa—m. Nowy Sącz i Tarnów, na obszarze województwa lwowskiego—oprócz m. Lwowa—Borysław, Drohobycz, Przemyśl i Rzeszów, w województwie stanisławowskiem Kołomyja, Stanisławów i Stryj oraz w województwie tarnopolskiem—m. Tarnopol. O wydzieleniu tych miast ukaże się niebawem w Monitorze Polskim odpowiednie obwieszczenie Min. Spraw Wewnętrznych. Reforma ustroju samorządu wprowadza poważne zmiany w dziedzinie nadzoru nad wymienionemi miastami wydzielonemi. W myśl art. 87 nowej ustawy samorządowej dotychczasowe uprawnienia nadzorcze organów reprezentacji powiatowej i starostów powiatowych w stosunku do powyższych miast przejść mają z dniem wejścia w życie nowej ustawy do P. P. Wojewodów z zachowaniem przepisów, zastrzegających współdziałanie z Panami wydziałów wojewódzkich. Wymaga to wcześniejszego wydania odpowiednich zarządzeń, ażeby zaraz po wejściu w życie nowej ustawy samorządowej i wydaniu obwieszczenia przez Pana Ministra Spraw Wewnętrznych o wydzieleniu powyższych miast ustała działalność nadzorcza nad ich samorządem tymczasowych wydziałów powiatowych i starostw powiatowych i akta spraw niezakończonych zostały przekazane urzędom wojewódzkim.

3. Opłaty drogowe w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

Poza innemi skutkami, jakie zmiana ta wprowadza w organizacji powiatowych związków samorządowych w województwach południowych, spowoduje ona również w niektórych z tych związków powiatowych ubytek w ich dotychczasowych dochodach, jaki pociągnie za sobą wydzielenie z tych związków gmin miejskich, liczących powyżej 25.000 mieszkańców. Chodzi tu w szczególności o opłaty drogowe, pobierane przez powiatowe związki samorządowe również na obszarze miast niewydzielonych; ponieważ pierwsza rata tych opłat płatna jest w kwietniu, przeto z chwilą wydzielenia niektórych miast z powiatowych związków po wejściu w życie ustawy—związki te stracą prawo poboru drugiej raty opłat drogowych z obszaru miast wydzielonych. W związku z tem będą one zmuszone bądź zredukować wysokość wydatków w dziale drogowym, bądź też — o ile to zostanie uznane za możliwe — odpowiednio podwyższyć stawkę opłat drogowych.

4. Nadzór nad gospodarką finansową miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

Na podstawie art. 130 ust. (4) nowej ustawy ulega zmianie art. 36 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymcz. uregul. finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 r., poz. 884) o tyle, że bezpośredni nadzór nad miastami niewydzielonemi z powiatowych związków samorządowych, sprawować będą w zasadzie wydziały powiatowe. W związku z powyższem zachodzi już obecnie potrzeba obmyślenia sposobu przekazania wydziałom powiatowym nadzoru nad gospodarką finansową miast, liczących ponad 15.000, a nie przekraczających liczby 25.000 mieszkańców. Zechcą Panowie Wojewodowie wydać odpowiednie zarządzenia, ażeby wydziały powiatowe już z dniem wejścia w życie nowej ustawy mogły w omawianym zakresie przejąć bieżące czynności nadzorcze.

5. Zniesienie dwutorowości w sprawach nadzoru nad gminami.

Wreszcie zwrócić należy uwagę na postanowienia, zawarte w art. 86 ust. (2) ustawy samorządowej, znoszące z dniem wejścia w życie nowej ustawy dotychczasową dwutorowość władz nadzorczych w stosunku do gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych. W myśl tych postanowień wydziały powiatowe powołane są do sprawowania nadzoru nad samorządem gminnym w całej rozciągłości, nie wyłączając czuwania nad legalnością działania organów ustrojowych gmin. Starostowie powiatowi zachowują jedynie uprawnienia zachowane w myśl przepisów nowej ustawy (w sprawach wyborczych, w zakresie t. zw. poruczonym oraz w sprawach policji miejscowej).

Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów o wydanie w związku ze zmianą w dotychczasowym stanie prawnym potrzebnych zarządzeń, ażeby art. 86 nowej ustawy samorządowej został wprowadzony w życie bez zwłoki.

6. Podniesienie gmin, objętych ustawą z 1896 r. do rzędu miast, podlegających ustawie z 1889 r.

W myśl art. 82 ust. (2) ustawy samorządowej gminy, podlegające ustawie krajowej z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. u. kr. Nr. 51) i liczące ponad 3000 mieszkańców, uzyskują z wejściem w życie nowej ustawy ustrój prawnokomunalny miast i podlegać będą ustawie krajowej z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. u. kr. Nr. 24). Ministerstwo zwraca na to uwagę Panów Wojewodów i prosi o wydanie odpowiednich zarządzeń, ażeby powołany wyżej przepis wszedł w życie w terminie ustawowym. Ministerstwo prosi Panów o dopilnowanie, ażeby reforma ustroju w gminach, objętych ustawą z 1896, nie pociągnęła za sobą żadnych kosztów, w szczególności, ażeby wydatki na koszta administracji miejskiej nie uległy wzrostowi. W związku z tem Ministerstwo przywiązywać będzie dużą wagę do ścisłego przestrzegania postanowień art. 52 nowej ustawy co do honorowości stanowisk wiceburmistrzów i ławników w powyższych miastach (cz. 1 niniejszego okólnika). Również niedopuszczalne jest powiększanie w omawianych gminach personelu lub podnoszenie uposażeń pracowniczych. Odpis wydanych zarządzeń zechcą P. P. Wojewodowie nadesłać do wiadomości Ministerstwa.

Okólnik Nr. 51 c

z dnia 22 maja 1933 r.

(SS. 16/2/1) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej

Do

P. P. Wojewodów w Poznaniu i Toruniu.

Art. 95 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego, która została ogłoszona w Dzienniku Ustaw R. P. z dn. 13 maja r. b. Nr. 35, poz. 294, wprowadza daleko idące zmiany w dziedzinie nadzoru nad miastami, przenosząc na wydziały powiatowe dotychczasowe uprawnienia nadzorcze P. P. Wojewodów w stosunku do miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych. Zmiany te dotyczą również nadzoru nad gospodarką finansową tych miast, jak to wynina z art. 130 ust. (4) nowej ustawy, zmieniającego art. 36 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymcz. uregulowaniu finansów komun. (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932, poz. 884). Zmiany powyższe wchodzą w życie z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia ustawy, wymagają jednak już obecnie podjęcia prac przygotowawczych tak, ażeby wydziały powiatowe mogły w dniu wejścia w życie ustawy t. j. w dniu 13 lipca r. b. objąć już czynności nadzorcze nad powyższemi miastami.

Sprawa powyższa pozostaje w związku z art. 96, który w zakresie nadzoru przewiduje utrzymanie w województwach zachodnich dotychczasowego stanu w stosunku do niektórych miast niewydzielonych o bardziej rozbudowanej gospodarce samorządowej, przyczem możliwe jest bądź pozostawienie tych miast w pełni pod bezpośrednim nadzorem P. P. Wojewodów, bądź też zastrzeżenie P. P. Wojewodom tylko niektórych czynności nadzorczych.

Przepisy art. 96 mogą być oczywiście stosowane wyjątkowo, w przypadkach szczególnie uzasadnionych i w odniesieniu do większych miast, niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wychodzi z założenia, że postanowień art. 96 ustawy samorządowej nie należy stosować do miast mniejszych, nieliczących więcej niż 10 tysięcy mieszkańców.

Jeżeli więc chodzi o te miasta, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o ustalenie we własnym zakresie działania planu i sposobu wprowadzenia w życie powyższych nowych zasad i wydanie odpowiednich zarządzeń przewodniczącym wydziałów powiatowych i nadesłanie do wiadomości Ministerstwa odpisu tych zarządzeń.

Natomiast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych będzie do dnia 10 czerwca r. b. oczekiwało konkretnych i szczegółowo uzasadnionych wniosków, które z miast niewydzielonych, liczących ponad 10 tysięcy mieszkańców, w całości lub ściśle ujętym we wniosku częściowym zakresie mają nadal pozostać pod bezpośrednim nadzorem Panów Wojewodów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi przytem, celem zorjentowania się w całości zagadnienia o przedstawienie przy składaniu tych wniosków następujących danych, dotyczących wszystkich miast, liczących ponad 10 tysięcy ludności i niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych: 1) wykazu tych miast,

2) liczby ich mieszkańców podług ostatniego urzędowego powszechnego spisu ludności, 3) ilości i rodzaju przedsiębiorstw i zakładów miejskich (szkół, ochronek, szpitali i t. p.) w tych miastach, 4) ogólnej charakterystyki gospodarki miejskiej z podaniem wysokości budżetu administracyjnego i budżetu przedsiębiorstw, poczynając od r. 1928/1929.

127.

Okólnik Nr. 52

z dnia 24 maja 1933 r.

(Wojsk. L. 1/11/2) o poparciu i ułatwianiu rozwijania działalności Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Stowarzyszenie „Organizacja Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju", stawiające jako zasadniczy cel swej działalności przygotowanie kobiet do służby dla Państwa i udziału w jego obronie, natrafia przy realizacji nakreślonego programu prac w dziedzinie przysposobienia wojskowego kobiet na poważne trudności ze względu na to, iż obszerny zakres działania tego stowarzyszenia, wymaga znacznych wysiłków materjalnych, przekraczających możliwości finansowe stowarzyszenia, wskutek czego nasuwają się wątpliwości, czy Organizacja Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju będzie w stanie wywiązać się z powierzonych jej zadań przez Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, o ile nie zapewni się jej poparcia ze strony władz państwowych.

Ponieważ pożyteczna działalność Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju, z którą współpracuje Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego nie może wzbudzać żadnych wątpliwości, jako prowadzona ściśle według instrukcji tegoż Urzędu, a pomyślny dalszy jej rozwój przedstawiać będzie dla interesów Państwa duże znaczenie, należy zatem mieć to na względzie przy ustosunkowaniu się do powyższej organizacji.

Zwracając na powyższe uwagę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) zarządzam, aby Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju, jako też wszystkim jej miejscowym organom, władze administracji ogólnej okazały jaknajdalej idące ułatwienia w ich pracy i udzielały poparcia dla poczynań i zamierzeń tej organizacji oraz pomocy materjalnej i ogólnej, zmierzającej do stworzenia odpowiednich warunków pracy dla wspomnianej organizacji.

W tym celu proszę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o wydanie zarządzeń, aby starostowie otoczyli działalność miejscowych Zarządów i Kół Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju staranną opieką, przyczyniali się do zapewniania w razie potrzeby i w miarę możliwości lokali na świetlice dla jednostek p. w. k., a poza tem by jako przewodniczący powiatowych (miejskich) komitetów w. f. i p. w. rozwinęli odpowiednią inicjatywę, zmierzającą do udzielania zarządom i komendom Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju doraźnej lub stałej pomocy materjalnej w szczególności przy organizowaniu przez nie obozów przysposobienia wojskowego kobiet.

Ze względu na szczupłość środków, pozostających w dyspozycji komitetów w. f. i p. w., przy okazywaniu stałej pomocy materjalnej należy uwzględniać tylko te zespoły Organizacji Przysposobienia Kobiet do Obrony Kraju, prowadzące pracę w terenie, które wykażą się szczególnie korzystnemi wynikami pracy, przyczem jako zasadę należy przyjąć, iż udzielanie tej pomocy może mieć miejsce, dopiero po zaspokojeniu potrzeb przysposobienia wojskowego młodzieży męskiej w danej miejscowości.

Celem skoordynowania akcji przysposobienia wojskowego kobiet z całokształtem akcji prowadzonej w dziedzinie przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego ogólnego, zwłaszcza w tych ośrodkach, gdzie ze względu na duże skupienia kobiet, praca nad p. w. k. posiadałaby specjalne sprzyjające warunki miejscowe, zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) rozważyć kwestję stałego udziału przedstawicielek miejscowych Zarządów lub instruktorek Organizacji Przysposobienia Wojskowego Kobiet do Obrony Kraju w pracach właściwych komitetów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

VII.

Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

128.

Pismo Nr. BZ. 17-19-35/33

z dnia 23 maja 1933 r.

w sprawie wykazu wydzierżawionych terenów na cele budowlano-mieszkaniowe.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rada Ministrów uchwałą z dnia 28 marca r. b. upoważniła Ministra Skarbu do otwarcia

z dniem 1 kwietnia 1933 r. „Specjalnego rachunku terenowego" administrowanego na rachunek Skarbu Państwa przez Bank Gospodarstwa Krajowego pod kontrolą Ministerstwa Skarbu, dla wpływów ze sprzedaży i tymczasowej dzierżawy terenów państwowych na cele budowlano-mieszkaniowe oraz wpływów z dokonanych już uprzednio sprzedaży na ten cel terenów państwowych, których cena sprzedaży nie została w całości uiszczona.

Na podstawie powołanej uchwały Pan Minister Skarbu zarządził otwarcie z dniem 1 kwietnia 1933 roku w Banku Gospodarstwa Krajowego „Specjalnego rachunku terenowego", polecając by, począwszy od tej daty, wpłaty z tytułu sprzedaży i tymczasowej dzierżawy terenów państwowych na cele budowlano-mieszkaniowe, jak również wpływy z nieruchomości uprzednio sprzedanych lub wydzierżawionych kooperatywom budowlanym i budowlano-mieszkaniowym na zasadzie ustaw z dnia 29 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz 448), z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 601). z dnia 22 września 1922 r (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 801), z dnia 29 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R P. Nr. 51, poz. 346) o rozbudowie miast, z dnia 26 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17 poz. 127) oraz na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 roku o rozbudowie miast, były uiszczane w kasie Banku Gospodarstwa Krajowego w Warszawie, względnie w kasach jego Oddziałów prowincjonalnych.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o zarządzenie sporządzenia dla potrzeb Banku Gospodarstwa Krajowego i nadesłania w dwu egzemplarzach Ministerstwu w możliwie najkrótszym terminie wykazu wydzierżawionych na cele budowlano-mieszkaniowe placów, zawierającego następujące dane:

1. Numer kolejny.
2. Nazwa Spółdzielni (dzierżawcy).
3. Adres dzierżawcy.
4. Data wydzierżawienia placu.
5. Czasokres dzierżawy.
6. Wysokość rocznego czynszu dzierżawnego.
7. Daty płatności rat czynszu dzierżawnego.
8. Wysokość ewentualn. odsetek zwłoki od niewpłaconych w terminie rat czynszu.
9. Położenie placu (miejscowość, ulica).
10. Wymiar placu w mtr. kw.
11. Uwagi.

W wykazie należy ponadto dokładnie wyszczególnić i opisać zaległości czynszowe z podaniem kwot i terminów płatności.

129.

Pismo Nr. BO. 47-256.

z dnia 26 maja 1933 r.

w sprawie popierania drobnego budownictwa.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Nr. 13 z dnia 15.II. b. r. Nr. BO-47-150 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na podstawie prac konkursowych zostały opracowane w zarządzie Banku Gospodarstwa Krajowego, a następnie akceptowane przez Ministerstwo projekty domów jednorodzinnych mieszkalnych.

Zgodnie z treścią punktów 3 i 4 cytowanego okólnika, zgłaszający wymieniony projekt do zatwierdzenia powinien być zwolniony częściowo od opłat za pozwolenie na budowę (zatwierdzenie projektu).

Zalecenia, zawarte w punkcie 3-im okólnika Nr. 13, dotyczą również budynków, wznoszonych na terenie gmin wiejskich.

Katalog tych projektów został wydany przez Bank Gospodarstwa Krajowego i znajduje się do nabycia w oddziałach tego Banku w poszczególnych miastach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę powiadomić o powyższem zarządy miast i wydziały powiatowe.

Ponadto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zarządzenie wywieszenia w pomieszczeniach urzędów gminnych i t. p., w miejscach widocznych plakatów, p. t. „Buduj Dom Własny", opracowanych przez „Reklamę Pocztową", które będą przez nią rozesłane do wszystkich urzędów wojewódzkich, starostw i zarządów gmin miejskich.

Wkońcu w związku ze zwróceniem się kilku miast do Ministerstwa o wyjaśnienie znaczenia zwrotu „mały, tani dom", użytego w cytowanym okólniku Nr. 13 z 1933 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że zwrot ten oznacza budynek mieszkalny o jednej lub dwu kondygnacjach, co najwyżej o 5-ciu izbach i o powierzchni podłogi pomieszczeń użytkowych na wszystkich kondygnacjach nieprzekraczającej 110 m^2 (w wymienionej powierzchni mieści się powierzchnia pralni, przedpokoju, korytarzów, klatki schodowej i t p. pomieszczeń).

Powyższe wyjaśnienie powinno być podane do wiadomości zarządom gmin miejskich.

130.

Pismo Nr. AP. 150/147

z dnia 29 maja 1933 r.

o pracy w terenie funkcjonarjuszy Państwowego Instytutu Geologicznego.

Do

P. P. Wojewodów

Państwowy Instytut Geologiczny w wykonaniu zadań, określonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 6.1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 574) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 25.7.1927 r. (M. P. Nr. 184 poz. 466) wysyła w miesiącach letnich swych pracowników do różnych miejscowości na całym obszarze Państwa dla przeprowadzenia prac terenowych.

Ponieważ sposób prowadzenia tych prac i badań, połączonych z pomiarami i zdjęciami fotograficznemi, może wywołać podejrzenia zarówno ze strony władz, jak i ludności — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podobnie, jak w latach ubiegłych, prosi P. Wojewodę o wydanie stosownych zarządzeń podległym władzom i organom, by nie czyniły trudności pracownikom P. I. G. i w miarę możności udzielały im pomocy i opieki.

Delegowani pracownicy P. I. G. zaopatrzeni są w legitymacje urzędnicze oraz polecenia P. I. G.

Z uwagi na stały charakter omawianych prac, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaniecha na przyszłość wydawania specjalnych zarządzeń w tej sprawie. Dla uniknięcia możliwych wątpliwości P. I. G. będzie komunikował każdorazowo P. Wojewodzie nazwiska delegowanych na podległy Mu obszar pracowników.

131.

Pismo Nr. GB. 13/21/2

z dnia 30 maja 1933 r.

o podatku dochodowym od dodatków służbowych

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Na skutek zapytania jednego z urzędów wojewódzkich Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że dodatek służbowy, przyznany starostom uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1926 r. (pismo ok. z 29.I.1926 r. Nr. AB. 585 — Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1541), nie podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym na zasadzie § 40 p. 4 a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298).

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację Spraw Wewnętrznych.

132.

„Z dziejów odbudowy Państwa"—A. Kawałkowski.

Nakładem Wojskowego Instytutu Wydawniczego ukazała się praca kpt. dypl. Aleksandra Kawałkowskiego p. t. „Z dziejów odbudowy Państwa".

Jest to zbiór szkiców o charakterze historyczno-politycznym i wojskowym, omawiającym najważniejsze zagadnienia i wydarzenia, związane z dziejami Odbudowy Państwowości Polskiej.

Wybitne zalety naukowo-literackie oraz przystępne ujęcie kwalifikują pracę kpt. Kawałkowskiego do szerokiego rozpowszechnienia.

Książka może zainteresować rządowe władze administracji ogólnej i samorządowe.

IX.

KOMUNIKATY.

„Z dniem 1 lipca 1933 r. adres Konsulatu R. P. w Trieście jest następujący: Trieste, via Luigi Cadorna 3".

Nakładem Zarządu Głównego P. C. K. ukazała się „Tymczasowa organizacja i program kursów z ratownictwa i obrony przeciwgazowej dla lekarzy" zatwierdzona przez Ministerstwo Opieki Społecznej dn. 20 kwietnia 1933 r.

Cena 1 egz. wynosi 20 gr. z przesyłką.

Nakładem Zarządu Głównego L. O. P. P. wydawany jest miesięcznik p. t. „Biuletyn Gazowy".

Miesięcznik ten poświęcony jest najnowszym wiadomościom z zakresu obrony przeciwlotniczo-gazowej, które czerpie z prasy obcej i zagranicznego piśmiennictwa fachowego i obejmuje organizację i technikę obrony przeciwlotniczo-gazowej oraz wiadomości lekarskie.

Ponieważ biuletyn ten podaje wiadomości aktualne, może więc on służyć jako źródło do stałego uzupełniania wiedzy w zakresie OPLG osób w tej dziedzinie pracujących, i z tego też względu jest wskazane zalecenie tego miesięcznika wszystkim organom, które prowadzą akcję OPLG. względnie w akcji tej współpracują.

Roczna prenumerata Biuletynu Gazowego wynosi 4 złote.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.